

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֲדָשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

תְּקוּנֵי זֵהָר חֲדָשׁ

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנִחְמָד לְמַעַן יִדוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מְחֻלָּק ל- תַּתק"ס (960) קוֹנְטֵרְסִים

ל"ב כְּרֻכִים שֶׁל ל' חֲלָקִים

כֹּרַךְ ל"ב - חֲלָק ל'

קוֹנְטֵרְס 960

מוֹפָץ לֵאל מִטְרוֹת רוּחַ כֻּלָּל - לְקִירוֹב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כֹּל סֵפֶר הַזֵּהָר בְּדִקּוֹת סְפוּרוֹת

"קוֹדֶשׁא בְּרִין הוּא אֹרִייתָא וְיִשְׂרָאֵל חַד הוּא"

יֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעֵל הַזֵּהָר הַעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תְּשַׁע"א לַפ"ק - בַּעֲיֵה"ק בֵּית שְׁמוּשׁ תּוֹכֵב"א

ואחתם בברכה, יהי רצון, שזכות התנא האלקי אדוננו, רבי שמעון בר יוחאי, יגן עליכם באלף המגן, רפואות וישועות, ועל ידכם יתגלה כבוד ה' בעולמם במהרה בימינו.

כן דברי הצעיר

אי"ש ב"ר ציון בוגנים

והנה עוד מכתב:

בסייעתא דשמיא, כסלו תשע"א, פה אלעד תבנה ותכונן,

לכבוד כבוד קדשת האדמו"ר הצדיק הגדול מהאלמין שליט"א,

באתי להעיד לכבודו על גדל המעלה הגדולה שנעשה פה בעירנו אלעד אשר לא יאמן כי יספר, שיסדנו שעור כל יום חמישי בלמוד ספר הזהר הקדוש ומשתתפים בו למעלה מארבעים בעלי בתים יראי שמים ואברכים תלמידי חכמים. והכל בזכות הספרים שכבודו שלח והפיץ, וזה עשה התעוררות גדולה בקרב האנשים וממש התקיימה נבואת התנא הקדוש רשב"י זיע"א שאפילו ילדים משתתפים בשיעור ומבינים את דברי המוסר הנלהבים, ונדאי שמפעל אדיר זה עולה הון תועפות ואשרי מי שמסיע לכבודו, שזכות התנא רבי שמעון בר יוחאי זיע"א יגן עליו באלף המגן בני חיי ומזוני רויחי וכל משאלות לבו לטובה. ויהי רצון שיזכה כבודו להפיץ עוד רבות בשנים בבריאות איתנה ונהורא מעליא, אמן כן יהי רצון.

כן דברי הצעיר

אי"ש ב"ר ציון בוגנים

מורה צדק פה באלעד תבנה ותכונן ורב קהלת "זכור לאברהם"

ראש פולל "אהבת ציון"

והננו בזה לברך אותו שבזכות הדבר הגדול אשר עשה יהיה לו כל טוב סלה, וכל הרפואות ישועות ונחמות, וכל הנחת, ויזכה להיות מבני היכלא דמלכא מהיושבים ראשונה במלכות.

והננו בזה לצאת עם "קול קורא" שראש הישיבה הנזכר למעלה יתחרט על דבריו ויעשה בשיבתו "סדר מיחד" ללמוד "זוהר הקדוש" ואם לא, הרי כל בחור הלומד בשיבתו צריך תכף ומיד לעזב את ישיבתו, שהרי הוא בודאי מה"ערב רב", וכן כל ראש ישיבה שאינו מסכים שילמדו בשיבתו "זוהר הקדוש" הנו גם כן מהערב רב.

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג): ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ישראלם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזוהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו [וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

וה' יתברך יעזר שיתקיים כבר "וְכָל הַרְשָׁעָה כָּלָה כַּעֲשֵׁן בַּעֲשֵׁן תִּכְלָה כִּי תַעֲבִיר מִמִּשְׁלַת זָדוֹן מִן הָאָרֶץ" אָמֵן כֵּן יְהִי רָצוֹן.

הַנְּנוּ בְּזֶה לְהַכִּיר טוֹבָה לַהּוֹדוֹת וּלְהַלֵּל לְהֵאֵי גִבְרָא רַבָּא יְקִירָא ר' פְּרוֹסְפֵר נְרוּ יְאִיר שְׁנַדָּב בְּזֶה אֶת כָּל הוֹצָאוֹת הַסְּעוּדָה שֶׁהֲנֵנו עוֹשִׂים לְכַבּוֹד הַתְּנָא הָאֱלֹקִי רַבִּי שְׁמַעוֹן בְּרַי יוֹחָאֵי, לְכַבּוֹד הַסִּיּוּם שְׁזִכֵּינוּ לְסִיּוּם הַיּוֹם בְּפַעַם הַשִּׁישִׁית, אֶת סִפְרוֹ סִפְרֵי הַזֹּהָר הַקְּדוֹשׁ, וּבְרוּר שֶׁהוּא מְקַשֵּׁר נַפְשׁוֹ בְּנַפְשׁוֹ הַצַּדִּיק, וּמוֹבְטַחְנִי שֶׁהַצַּדִּיק בְּוִדָּאֵי יְמַלִּיץ טוֹב בַּעֲדוֹ לְמַעְלָה.

וְהֵנָּה פֶּאֶשֶׁר מִצָּאֵנוּ שְׁכַשְׁאָדָם גּוֹרֵם לְכֵן אָדָם אֶחָד לְלַמֵּד זֹהָר הַקְּדוֹשׁ כַּמָּה גְּדוּל וְרַב הוּא שְׁכָרוּ עַד לְאֵין שְׁעוֹר וְעַרְףָּה, קַל וְחֹמֶר לְהֵאֵי גִבְרָא שְׁגוֹרֵם לְעוֹד וְעוֹד אֲנָשִׁים שֶׁיִּלְמְדוּ זֹהָר הַקְּדוֹשׁ בְּוִדָּאֵי שְׂאֵי אֶפְשָׁר לָנוּ כָּלֵל לְחַקוֹר גּוֹדֵל שְׁכָרוּ בַּעוֹלָם הַזֶּה וּבַעוֹלָם הַבָּא.

וּבְוִדָּאֵי זְכוֹת הַרְבִּים תְּלוּי בּוּ, וְזְכוֹת הַתְּנָא הָאֱלֹקִי רַבִּי שְׁמַעוֹן בְּרַי יוֹחָאֵי תְּלוּי בּוּ, וּמִשֶּׁהוּ מִיְחָד שְׂאֵנוּ יְכוּלִים לְתַתּ לּוֹ, זֶה סֵט זֹהָר הַקְּדוֹשׁ שֶׁהַדְּפִסְנוּ לְאַחַר־וֹנָה ב-8000 עוֹתָקִים וְנִשְׂאָר סָךְ הַכֵּל 100 עוֹתָקִים וְאֶת הַסִּפְרֵי הַיְקָר הַזֶּה אָנוּ מַעֲנִיקִים לּוֹ חֲנָם אֵין כֶּסֶף, בַּעֲבוּר שְׁנַדָּבָה רִוַּחוֹ אוֹתוֹ לְהַכִּין הַסְּעוּדָה הַגְּדוּלָה הַזֶּה.

וְהַנְּנוּ לְבַרְכוֹ בְּכָל הַבְּרָכוֹת הַתְּלוּיּוֹת בַּתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה, וּבְוִדָּאֵי בְּזְכוֹת הַסְּעוּדָה הַזֶּה יִזְכֶּה לְהִיּוֹת מְרוֹאֵי פְּנֵי הַמֶּלֶךְ הַיּוֹשְׁבִים רֵאשׁוֹנָה בְּמַלְכוּת, וּבְוִדָּאֵי הוּא גּוֹרֵם לְהַתְּגַלּוֹת מְשִׁיחַ צַדִּיקָנוּ שֶׁיְהִיָּה בַּעֲגָלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאָמְרוּ אָמֵן.

משנה. בטהר, בראש רצון
הפלף, חקק תשעה חקוקים
בגלגליו הטהורים, ואחד טמיר
ולא ידוע. חקק חקוקים והכה
לתוף מאור אחד ויצא אחד ממנו
של רצון אחד טמיר בטמירות,
ידוע ולא ידוע. כל ההשכל בו
חוזר לאחור. קטן הוא, ומתוף
קטנותו הוא טמיר בטהר של
מעיו ולא ידוע. כל ההרהורים בו
משבשים, שבים וחוזרים ואין
נדבקים. נסתרים בו שלשים
וישפים עינים, והם עינים שלא
פתוחות. רשומות הן ברשם קטן,
עולים בו הרהורים ומעשים ולא
גלה טעמיהם. כונס אותם בשעה
שנזרקו, ובשעה שהתכנסו זרק
אותם. מצטירים בו ציורים
נסתרים ולא גלויים.

חוקק חקיקות ומכה יוצא ב'
אחד שלמטה שסובב סביב סביב
ופורח באויר. מכה במגדל,
ומסובב החיכל מתוף האויר
הפורח. בו שמים ציורים
האמנים בכל כלי הכסף והזהב
ונחשת. הולף ונסתר ולא נשמע
קולו החוצה. מבפנים במעיו
נשמע קול שלא נודע.

ואתו הקול יוצא מסוף העולם
ועוד סוף העולם, עולה ויורד,
הולף ועומד. העין אינה שולטת
לראות. בשעה שמתכסה מתגלה,
ובשעה שמתגלה מתכסה.
בסתירת העינים רואים אותו.
באטימת האזנים שומעים אותו.
בפתחת העינים מכסים אותו,
ולא ידוע. עד שמדמנים לשלחנו
צדיקי אמת לאכל.

חוקק תוף חקיקה של ציור, יוצא
ג' שמתכסה החשן והאפוד, מזרז
באבנטו. מתגלה ביום ומתכסה
בלילה. יוצא פעם אחת ומתחרט
ונגנו, עד שבאה ו' שאוחזת בו,
ומתפס ושב למקומו, ואינו

מתניתין בטהירו בריש הורמנותא דמלקא,
גליף תשע גליפין בגלגלוי טהירין,
וחד טמיר ולא ידוע. גליף גליפין ובטש גו
בוצינא חדא, ונפיק אחד הימנו דחד
הורמנותא טמיר בטמירו ידוע ולא ידוע. כל
סובלתנו ביה הדרא לאחורא. זעיר הוא, ומגו
זעירותא דילה טמיר בסתימו דמעוי ולא ידוע.
כל הרהורין ביה משבשון, תבין והדרן ולא
אתדבקו. ביה סתימין תלתין ותריין עינין, אנון
עינין לא פתיחו. רשימן אנון ברשימו זעיר.
ביה סלקין הרהורין ועובדין ולא גלי טעמיהו.
פניש לון בשעתא דאזדריקו, ובשעתא
דאתפנישו זריק לון. ביה מתצירן ציורין
סתימין ולא גלין.

גליף גליפין ובטש ונפק ב' חד דלתתא
דסתרא. סחור סחור ופרחא באוירא.
בטש במגדלא ואסתחר היכלא מגו אוירא
דפרחא, ביה שוין ציורין אמנין בכל מאני
כסף וזהב ונחשא. אזלא ואתטמרא ולא
אשתמע קלה לבר. לגו במעוי שמיע קל דלא
אתידע.

וההוא קלא נפיק מסיפי דעלמא עד סיפי
דעלמא, סלקא ונחתא אזלא וקומא,
עינא לא שלטא למחמי בשעתא דאתכפי
אתגליא, ובשעתא דאתגליא אתכפי. בסתימו
דעינין חמאן ליה. באטימו דאודנין שמעין
ליה. בפתיחו דעינין אתכפי ליה. ולא ידוע
עד דאזדמין לפתורה זכאי קשוט למיכל.

גליף גו גליפא דציורא ונפק ג' דאתכפי
חושנא ואפודא. מזרז בהמיינא. אתגלי
ביממא ואתכפי בליליא. נפק זמנא חדא
ואתחרט ואגניז, עד דאתי ו' אחיד ביה
ואתפס ותב לדוכתה, ולא בעי לאתגלאה

רוצה להתגלות אלא לאותם הקוראים לו בלילה. ובבקר מגלה רשם של חוט קטן ודק שמתחבר עמם ביום בתוך שירה וחדוה שמזמרים לו בלילה, ועושה חסד לכל. מעלה הדגל לימין, ונרשם ומקים העולם. נבנם לתוף היכלות הפנימיים יוצא, ובונה עולמות בראשית ובסוף הוא טמון בששים רבוא עולמות. בצד הדרום מתחיל יוצא, ואחוז מגרפה, ומוציא מזון לכל ומאיר להם. חוקק חקיקה של אור של טהר נף, ומוציא הרביעית בחשבון של מאתים אלה עולמות עד הר של אור שמאיר. ממנו יוצאים עמקות לגלות. האור שמאיר ונטמן ונחשף. הוא דוחה, ואחר מקרב. הוא מפה, ואחר מרפא. בידו שרביט של חיים ומות, טמון בארבע מאות אבנים עוזרי קרב, בעלי רמחו וחרב הלוחט, שמשם יוצאים ומתפשטים בלי חשבון.

בשחוקק חקיקה כהתוף של אש בוערת, יוצא ממנו אדם אחד פשוטנה. שערוותיו תלויים כדבים של הרי החשף. פחד ואימה תקיפה יתרה הוספת בו. ידיו דבקות בשלהבת של חרב המתהפכת. ביום שיתעורר, כלם עוזרים לפניו כבני מרון. אשרי מי שמתקרב אליו ונצול ממנו. חוקק חקיקות של הרים של אור, ומוציא ה' שעומדת בתוף עמודי העולם. הכל עומדים לפניו, ויושב ביניהם כמלך בתוף צבאו. שני שרים גדולים ממנים עומדים כנגדו. עושה שלום ביניהם. בשעה שמתגלה, הכל עומדים במקומם, סוגר ופותח. ובשבילו עומדים ששים אלה רבוא על הרים גדולים, וכל מפתחות המלך בו עומדים.

אלא לאנון דקארן ליה בליליא. ובצפרא גלי רשימו דחוטא זעיר דקיק דאתחבר בהדיהו בימא בגו שירתא וחדוה דמזמרן ליה בליליא. ועביד טיבו לכלא, סליק דגלא לימינא ואתרשים וקים עלמא.

עאל גו היכלין פנימאין ונפק ובני עלמין שירותא וסופא איהו טמיר בשתיין רבון עלמין, בסטר דרומא שארי ונפק ואחיד מגרופיא ואפיק מזונא לכלא ונהיר לון. גליף גליפו דטהירו דטיהרא דכיא, ואפיק ארבע בחשבנא (ניא בחשבא) דמאתן אלה עלמין עד טורא דנהורא דנהיר. מנה נפקן עמיקן לגלאה. נהרא דנהיר ואתטמר ואתחשף. ואיהו דחי ואחרא מקרב. איהו מחי ואחרא מסי. בידה שרביט דחיי ומותא. טמיר בארבע מאה אבנין מגיחי קרבא, מארי דרומחה וחרבא דמלהטא, דמתמן נפקין ומתפשטן בלא חשבנא.

כד אגליף גליפו בהתוכא דנורא דדליק, נפיק מנה חד דסמקא כורדא. שערוי תלון כדובי דטורי חשוף. דחילו ואימתנו תקיפא יתרא הוספת ביה. ידוי דבקן בשלהובא דחרבא מתהפכא. יומא דיתער, כלא עברין קמה כבני מרוןא. זפאה איהו מאן דקריב ביה ואשתזיב מנה.

גליף גליפין דטורי נהירו ואפיק ה' דקימא גו עמודין דעלמא, כלא קימין קמה ויתיב ביניהו (דף קמג ע"א) כמלפא גו חילה. תרין רברבין ממנן קימין לקבלה, עביד שלמא ביניהו. בשעתא דאתגלי. כלא קימין בקיומיהו. סגיר ופתח. ובגינה קימין שתיין אלה רבוא על טורין סגיאין. וכל מפתחן דמלפא ביה קימין.

עביר פְּרַעוֹתֶיהָ וְלִית מֵאֵן דִּמְחֵי בִידָה. סְתִימִין
עֲלֵאִין רְמִין טְמִירִין קִימִין עֲלֶיהָ וְחֲדָאן
בִּיהַ, כְּוִי נְהוּרָא מְגַה פְּתִיחָן וְנִתְרָן. חוֹתְמָא
טְמִירָא דְמִלְפָּא בִידָה, עֲבִיד פְּרַעוֹתֶיהָ בְּחִיל
שְׂמִיָּא וְדִירֵי אַרְעָא. גּוּ אֲצִילֵי יְדוּי יְדוּרוֹן תְּלַת
מֵאָה אֶלְף רְבוּא עֲלִמִין. אֹרְפָה מְסִיפֵי עֲלִמָּא
וְעַד סִיפֵי עֲלִמָּא. יְתִיב עַל פּוֹרְסִיָּא דְשְׂבִיבִין
דְנֹור. מְגַה נְהִרִין עֲלִמִין מְגַה אֲתַנְנוּ, חַד הוּא
חַד לְהוּי חַד אֶקְרִי, בְּרִיךְ הוּא לְעֵלְמָא וְלְעֵלְמֵי
עֲלִמִין.

גְּלִיפָה גְּלִיפּוּ וּבְטִשׁ בְּצִיּוּרָא וְאַפִּיק ו' דְּאֲזֵלָא
תְּדִיר וְאַחֲדִי רַחֲמִין, וְשַׁחֲקֵי נְהוּרִין לְמִיזָן
עֲלִמִין בְּאֲנוּן נְהוּרִין דְּשַׁחֲקֵי. חֲמֵשׁ סִימְנִין
דְּקִטְרֵת בּוּסְמִין אֲתַעְרְבָן בְּהַדְּיָהּ. אִיהוּ שַׁחֲקֵי
וְנִהִיר וְלֹא אֲתַבְּסָם לְבַר. טְמִיר גְּרַמְזָה דְּלֹא
יִתְבַּסָּם וְלֹא יִרְיַחוּן בִּיהַ רִיחָא. קְדָמָא לְשִׁמּוּשָׁא
פְּרִזָּא דַת"ק רִזִּין דְּמִלְפָּא.

קֵאָם עַל קִיּוּמָהּ וּמִלְפָּא תְּמִיךְ עֲלֶיהָ. בִּיהַ שְׂרִין
כָּל אֲנוּן מְהִימְנֵי קְשׁוּט. חַד חֲבָרָא אִית
לִיהַ יְהִיב רְשׁוּ דָא לְדָא מִיּוּמָא דְהוּו. אֹלְפֵי
הֶכִי גְּלִיפָה וּבְטִשׁ בְּגִלְפּוּי וְאַפִּיק ז'. הֵהוּא
מְהִימְנָא אַחְרָא דְלִגְבֵי חֲבָרִיהַ. כָּל אֹמְנוּתֶיהָ
דְּחֲבָרָה אִיהוּ עֲבִיד, קֵאִים לְגַבֵּה פְּרַעוּא סְגִי.
דָּא עַל דָּא קֵאִים, דָּא יְהִיב וְדָא נְטִיל. מְהִימְנִין
אֲנוּן לְמַעַבְד טִיבוּ לְבֵי דְדוּ. אַבְרָהָם רַחֲמִיָּא
תְּמִיךְ עַל דָּא. יִצְחָק קְרַבְנָא שְׁלִים תְּמִיךְ עַל
דָּא. יַעֲקֹב שְׁלִימוּ דְכֹלָא קֵאִים וְתְּמִיךְ עֲלִיהוּ
כְּחֲדָא אֲנוּן וְאֲתַחֲפִין כְּעֵשְׂשִׁיתָא דְמִקְבֵּל
שְׂמֵשָׁא. גְּלִיפָה גְּלִיפִין וּבְטִשׁ בּוּצִינָא וְאַפִּיק ח'
דָּא תְּמִינָאָה לְחֲשַׁבְנָא, וְאַפִּיק חַד רַחֲמִיָּא
דְּכֹלָא תְּאוּבָתָא דְכֹלָא.

הוּא עוֹשֶׂה כְּרַצוֹנוּ, וְאִין מִי
שְׂמִיחָה בְּדוּ. הַנְּסִתְרִים
הַעֲלִיּוֹנִים רְמִים וְטְמִירִים עוֹמְדִים
עֲלִיו וְשִׂמְחִים בּוּ, מִמְּנוּ פְּתוּחִים
וּמֵאִירִים חֲלוּנוֹת שֶׁל אֹר. חוֹתָם
נְסִתְר שֶׁל הַמֶּלֶךְ בְּדוּ, עוֹשֶׂה
כְּרַצוֹנוּ בְּצִבָּא הַשְּׂמִים וְדִירֵי
הָאָרֶץ. בְּתוֹךְ אֲצִילֵי יְדוּי יְדוּרוֹן
שֶׁלשׁ מֵאוֹת אֶלְף רְבוּא עוֹלָמוֹת.
אֲרָכוּ מְסוּפֵי הָעוֹלָם וְעַד סוּפֵי
הָעוֹלָם. יוֹשֵׁב עַל כֶּסֶּא שֶׁל
שְׂבִיבִים שֶׁל אֵשׁ. מִמְּנוּ נְאוּרִים
עוֹלָמוֹת וּמִמְּנוּ נְזוּנִים. אֶחָד הוּא
אֶחָד לְהִיּוֹת אֶחָד נִקְרָא, בְּרִיךְ הוּא
לְעוֹלָם וְלְעוֹלָמֵי עוֹלָמִים.
מְחֻקֵּק חֻקִּיקָה וּמִכָּה בְּצִיּוּר,
וּמוֹצִיא ו' שְׁהוֹלֵכֵת תְּמִיד. וְאוּחֻז
רַחֲמִים, וְשׁוֹחֵק הָאוּרוֹת לְזוֹן
הָעוֹלָמִים בְּאוֹתָם הָאוּרוֹת
שְׂשׁוּחֵק. חֲמִשֶׁת סִמְמֵי קִטְרֵת
הַבְּשָׂמִים מִתְעַרְבִים עִמָּם. הוּא
שׁוֹחֵק וּמֵאִיר וְלֹא מִתְבַּשֵּׂם בְּחוּץ.
טוֹמֵן עֲצָמוּ שֶׁלֹּא יִתְבַּשֵּׂם וְלֹא
יִרְיַחוּ בּוּ רִיחַ. קִדְּם לְשִׁמּוּשׁ בְּסוּד
שֶׁל חֲמֵשׁ מֵאוֹת רִזִּים שֶׁל הַמֶּלֶךְ.
עוֹבֵד עַל מְקוֹמוֹ, וְהַמֶּלֶךְ תְּמוּךְ
עֲלָיו. שׁוֹרִים בּוּ כָּל אוֹתָם נְאֻמִּים
שֶׁל אֲמֵת. חֲבַר אֶחָד יֵשׁ לוֹ, נוֹתֵן
רְשׁוּת זֶה לְזֶה מִיּוֹם שְׁהִיּו.
לוֹמְדִים כָּךְ חוֹקֵק וּמִכָּה
בְּחֻקִּיקוֹתָיו וּמוֹצִיא ז' אוֹתוֹ
הַנְּאֻמָּן הַאֲחֵר שְׂאֲצֵל חֲבָרוּ. אֵת
כָּל אֲמֻנוֹת חֲבָרוּ הוּא עוֹשֶׂה,
עוֹמֵד אֲצִלוּ כְּרַצוֹן גְּדוֹל.
זֶה עַל זֶה עוֹמֵד, נוֹסֵעַ. נְאֻמִּים
הֵם לְעִשׂוֹת חֶסֶד לְבֵית דְּוּר.
אַבְרָהָם הָאוֹהֵב תְּמוּךְ עַל זֶה.
יִצְחָק הַקְּרִבָּן הַשְּׁלֵם תְּמוּךְ עַל זֶה.
יַעֲקֹב שְׁלֵמוֹת הַכֹּל עוֹמֵד וְתְּמוּךְ
עֲלֵיהֶם. יַחַד הֵם, וּמְכַסִּים
כְּעֵשְׂשִׁית שְׂמִקְבֵּלֵת שְׂמֵשׁ. חוֹקֵק
חֻקִּיקוֹת וּמִכָּה הַמְּאֹר וּמוֹצִיא ח',
אֶהוּב אֶחָד שֶׁל הַכֹּל, תְּשׁוּקַת הַכֹּל.

וְזוֹ הַשְּׂמִינִית לְחֲשַׁבּוֹן, וּמוֹצִיא אֶהוּב אֶחָד שֶׁל הַכֹּל, תְּשׁוּקַת הַכֹּל.

צדיק של הכל, הנאמן של הכל, הדיקן של השלם ההוא. הזהר שמתפשט לארבעה זהרים, הוא נעוץ בארץ וראשו מגיע לקצה השמים. נופו יפה ופריו רב, ובו מזון לכל. תחתיו יושבת בצל אותה החיה שנתחמת לארבעה צדדים של העולם, בענפיו ידורו צפרי השמים, הולך ועף בחמש מאות עולמות ומוציא מאכל מכלם, והוא נוסע וגובה מהם. זה נותן לחם, וזה נותן מים, וזה נותן שמן, וזה נותן מן.

והוא גובה ומכניס לאוצר העניים, והוא טמיר. אין בו דיוקן להסתכל בחוץ. אורו מסוף העולם ועד סוף העולם, כל החיים שורים בו, והוא נותן למי שאין לו חיים כלל. נכנס לאותם חמש מאות עולמות, ונוטל מהם חמשים שנים ולא יותר.

והוא נותן. אחר כך נכנס לאב ולאם, וממה שנותנים לו הוא נותן ומשלים לשבעים. מתגלה ביום, ונתחם לשנים עשר תחומים. שבעים תמרים ושנים עשר מעינות שנובעים בו תלויים הצדיקים שנוקראים על שמו. כל מאכל וכל תבואה של העולם הוא לוקט והוא נותן. ברוך זכרו לעולם ולעולמי עולמים.

חוקק בתקף הקפאון של תפיפות אחת ומוציא תשע, והוא עצם תשיעי שעולה ביום יורד בלילה, טמון בשלש מאות ששים וחמשה דיוקנאות נסתרים. הולך ועולה יורד ועומד, טמונים בין שתי זרועות המלך.

חוקק בטבעת השרביט של החותמת. שליח ששומר בדרך, דן דינים ומיטיב על עיון של ספרים פתוחים. טוב ורע עומד פגודה. מצדו חיים ומצדו מות.

זכאה דכלא מהימנא דכלא, דיוקנא דההוא שלים. זיהרא דמתפשטא לארבע זהרין, הוא נעוץ בארעא ורישיא מטי לצית שמיא. עפיא שפיר ואנבה סגיי, ומזון לכלא ביה. תחותה תטלל ההיא חיותא דאתחמא לארבע סטרין דעלמא. בענפיה ידרון צפרי שמיא. אזל ועף בחמש מאה עלמין ואפיק מיכלא מפלהו, ואיהו נטיל וגבי מניהו דא זיהב לחמא, ודא זיהב מיא, ודא זיהב משחא, ודא זיהב מנא.

ואיהו גבי ואעיל באוצרא דמספני, ואיהו טמיר לית ביה דיוקנא לאסתכלא לבר. נהירו דילה מספני דעלמא ועד ספני דעלמא. כל חיין ביה שרין, ואיהו זיהב למאן דלית ליה חיין כלל. עאל לאנון חמש מאה עלמין, ונטיל מניהו חמשין שנין ולא יתיר.

ואיהו זיהב. לבתר עאל לגבי אבא ואמא, וממה דיהבי ליה זיהב איהו ואשלים לשבעין. אתגלי ביממא אתחם לתריסר תחומין. שבעין תמרים ותריסר מבויעין דנבעין ביה תלון זכאין אקרון על שמה. כל מיכלא וכל עבורא דכל עלמא, איהו לקיט ואיהו זיהב. בריך דוכרנה לעלם ולעלמי עלמא.

גליף בתקפא גלידא דתקיפו חד ואפיק ט', ואיהו גרמא תשיעה דסלקא ביממא ונחיתא בליליא. טמירא בתלת מאה ושתיין וחמש דיוקנין טמירין. אזלא וסלקא נחתא וקימא טמירין בין תרין דרועי דמלכא.

גליפא בעזקתא דשרביטא דגשפונקא. פרוונקא דנטיר באורחא, דאין דינין ויטיב על עיונא דספרין פתיחן. טב וביש קימא לקבלה. מסטרה חיין, ומסטרה מותא. מסטרה מתקא, ומסטרה מרירו. חד חיונא

מַצְדוּ מְתִיקוֹת וּמַצְדוּ מְרִירוֹת.
נָחַשׁ אֶחָד עוֹמֵד כְּנֶגְדוֹ, רָאִישׁוֹ
תַּחַת לְרִגְלָיו. בְּשַׁעַר שְׂמוּצִיא
רָאִישׁוֹ, מִכָּה בְּזַנְבוֹ. מִי שֶׁפּוֹגֵשׁ
בְּקַשְׁקִשְׁיוֹ, שֵׁם מוֹרִיד אוֹתוֹ עַד
נֶקֶב תְּהוֹם רְבָה. עוֹמֵד רִגְלוֹ עַל
רֹאשׁ אוֹתוֹ הַנְּחֹשׁ. כְּשֶׁמִּסְתַּלֵּק,
בּוֹקֵעַ הַיָּם בְּאֵיִר שְׂמִינִיעַ וְלֹא
מִגִּיעַ. עוֹמֵד בְּלִילָה.

מְחַלֵּק נְכֹסִים לְעִשְׂרִים. נוֹתֵן
מְזוֹן לְבֵיתוֹ. מִתְחַבֵּר וְנוֹטֵמן
בְּמֵאֲתָם אַרְבָּעִים וּשְׂמוֹנֶה פְּנִים,
מִתְקַשֵּׁט בְּקִשׁוּטֵי הַמֶּלֶךְ. רְבוּן כָּל
הָאָרֶץ גָּנוּ בְּתוֹכוֹ אוֹר שְׂמַאִיר וְרֵץ
בְּאֵרוֹן לַתּוֹרָה, נִלְחָם בְּקָרֵב עִם
שׂוֹנְאִים וְנוֹטֵל נְקָמוֹת. מְזַרְזֵר
עֲצָמוֹ כְּגֵבֵר חֹזֵק, חָרֵב שְׂנוּנָה
בְּיָדוֹ. הִרְמַח שְׁלוֹ שְׂבִיבֵי אֵשׁ.
הַחֲצִים שְׂזוּרֵק לוֹחֲטִים בְּתַקְפָּה שֶׁל
אֵשׁ אוֹכֵלֶת.

הַמְּאֹרֵר שֶׁל הַנֵּר שְׂשׂוּרָה עַל
רֹאשׁוֹ שֶׁל צְדִיקֵי אָמֶת. הַסֵּתֵר שֶׁל
אוֹתָם הַהִיכָלוֹת שֶׁלוֹ אֵין לוֹ
חֲשׁבוֹן. הַתְּחוּמִּים שֶׁלוֹ עַד שְׁפַת
יָם גִּינוֹסָר (פְּנִירָת) הַתְּתַחֵם לְאַרְבָּעָה
צְדָדִים. אַרְבָּעָה מְלָכִים מְצֻטְרִים
מִתּוֹכוֹ, בְּהֵם הוּא שׁוֹלֵט עַל
הָעוֹלָם. שְׁנֵי עֲלָמִים קְבוּעִים
תַּחְתָּיו. טָס בְּהֵם בְּשָׁנִים עֶשֶׂר
(בְּשִׂמוּנָה עֶשֶׂר) עוֹלָמוֹת וְנִגְנְזוּ שָׁם.
בְּרוּף הוּא לְעוֹלָם וְלְעוֹלָמֵי
עוֹלָמִים אָמֵן נִצַּח סְלָה וְעַד.

הֵם וְנִשְׁלָם הַשְּׂבַח לְאֵל בּוֹרֵא עוֹלָם.

קָאִים לְקַבְּלָהּ רִישָׁה תַּחֲתוֹת לְרִגְלוֹי. בְּשַׁעַתָּא
דְּאִפִּיק רִישָׁה מְחֵי בְּזַנְבוֹי. מֵאֵן דְּאִעְרַע
בְּקַשְׁשׁוּי שׁוּי מֵאִיף לִיהַ עַד נוֹקְבָא דְתַהוּמָא
רְבָה. קִימָא רִגְלָהּ עַל רִישָׁה דְתַהוּא חֵיוָא,
כַּד אִסְתַּלַּק בְּקַע יִמָּא בְּאֵוִרָא דְמִטִּי וְלֹא מִטִּי.
קִימָא בְּלִילָא.

פְּלַג נְכֹסִין לְעוֹתְרִין. יְהִיב מְזוּנָא לְבֵיתָהּ.
אֲתַחְבַּר וְאֲתַטְמַר בְּרַמ"ח אֲנַפִּין.
אֲתַקְשֵׁט בְּקִשׁוּטֵי מְלָכָא. רְבוּן כָּל אֲרַעָא אֲגִנִּיז
בְּגוּהַ נְהוּרָא דְנְהִיר וְרַהִיט בְּאֵרוֹנָא לְאוּרִיתָא,
אֲגַח קְרָבָא בְּשִׂנְאוֹי וְנִטִּיל נוֹקְמִין. מְזַרְזֵר גְּרַמְהַ
כְּגַבְרַת תְּקִיפָה. חֲרַבָּא מְשַׁנְנָא בִידָהּ. רְמַחָה
שְׂבִיבִין דְנִיר. גִּירִין דְזִרִיק לְהֵטֵן בְּתַקִּיפוֹ
דְּאִשָּׂא דְאֲכֵלָא.

בּוֹצִינָא דְשִׁרְגָא דְשִׂאֲרֵי עַל רִישִׁיהוּ דְזַפְאֵי
קְשׁוּט. טְמִירוֹ דְאֲנוּן הִיכְלִין דִּילָהּ
לִית לִיהַ חֲשַׁבְנָא. תַּחֲוּמִין דִּילָהּ עַד שְׁפַתָּא
דְיִמָּא דְגִנוֹסָר. אֲתַתְחַמָּא לְאַרְבַּע סְטְרִין. אַרְבַּע
מְלָכִין מְתַצְרִין מְגוּהַ. בְּהוֹ שְׁלֵטָא עַל עֲלָמָא.
תְּרִין רְבִין קְבוּעִין תַּחֲתָהּ. טָס בְּהוֹ בְּתִרִיסָר
(ג"א בְּתַמְנוּסָר) עֲלָמִין וְאֲגִנִּיז תַּמָּן. בְּרִיף הוּא לְעֵלָם
וְלְעֵלָמֵי עֲלָמִין אָמֵן נִצַּח סְלָה וְעַד.

הֵם וְנִשְׁלָם שְׂבַח לְאֵל בּוֹרֵא עוֹלָם

מיותר

ואז נפרע מהם על ידי מנין אותן השנים שחֲסֵרוּ מסוד של שבע על חטאתיכם. בא וראה,
כְּשֶׁתִּמְנֶה כ"ב שָׁנִים ז' פְּעָמִים, לְכָל אוֹתָם מֵאוֹתָם הַעֲשָׂרָה שֶׁמְכָרוּ אוֹתוֹ, תִּמְצָא אֶלֶף תְּק"מ,

הַדָּרֵן לְסִיּוּם סֵפֶר הַזֹּהַר

הַדָּרֵן עַל־דֵּם סֵפֶר הַזֹּהַר וְהַדָּרֵךְ עַל־ן, דַּעֲתוֹן עַל־דֵּם סֵפֶר הַזֹּהַר וְדַעֲתוֹן עַל־ן. לֹא נִתְנָשִׁי מִנֶּדֶם סֵפֶר הַזֹּהַר וְלֹא תִתְנָשִׁי מִנֶּדֶם. לֹא בַעֲלָמָא הַדָּרֵן וְלֹא בַעֲלָמָא דְאֵתִי: (א"ב)

הַעֲרַב נָא וְיִי אֱלֹהֵינוּ אֶת דְּבָרֵי תוֹרַתְךָ בְּפִינוּ וּבְפִיּוֹת עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל. וְנִהְיֶה אֲנַחְנוּ וְצִאֲצָאֵינוּ וְצִאֲצָאֵינוּ וְצִאֲצָאֵינוּ, וְצִאֲצָאֵינוּ עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל. כִּלְנֹנוּ יוֹדְעֵי שְׂמֵךְ וְלוֹמְדֵי תוֹרַתְךָ לְשִׁמְחָה. מֵאוֹיְבֵי תַחֲבִיבֵינוּ מִצְּוֹתֶיךָ, כִּי לְעוֹלָם הִיא לִי. וְהִי לְבֵי תַמִּים בְּחֻקֶּיךָ לְמַעַן לֹא אֲבוֹשׁ. לְעוֹלָם לֹא אֲשַׁכַּח פְּקוּדֶיךָ כִּי כִם חֵיִתֵּנִי. בְּרוּךְ אַתָּה וְיִי לְמַדְנֵי חֻקֶּיךָ. אָמֵן אָמֵן אָמֵן סֵלָה וְעַד. מוֹדִים אֲנַחְנוּ לְפָנֶיךָ וְיִי אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, שְׂשַׁמְתָּ חֻלְקֵנוּ מִיּוֹשְׁבֵי בֵּית הַמִּדְרָשׁ וְלֹא שְׂמַתָּ חֻלְקֵנוּ מִיּוֹשְׁבֵי קְרִנּוֹת. שְׂאֲנוּ מִשְׁכִּימִים וְהֵם מִשְׁכִּימִים. אָנוּ מִשְׁכִּימִים לְדְבָרֵי תוֹרָה וְהֵם מִשְׁכִּימִים לְדְבָרִים בְּטָלִים. אָנוּ עֹמְלִים וְהֵם עֹמְלִים, אָנוּ עֹמְלִים וּמִקְבָּלִים שְׂכָר, וְהֵם עֹמְלִים וְאֵינָם מִקְבָּלִים שְׂכָר. אָנוּ רְצִים וְהֵם רְצִים, הֵם רְצִים לְבָאֵר שַׁחַת, וְאָנוּ רְצִים לְחַיֵּי הָעוֹלָם הַבָּא, שְׂנֵאֲמַר וְאַתָּה אֱלֹהִים תוֹרִידֵם לְבָאֵר שַׁחַת. אֲנָשִׁי דְמִים וּמְרַמָּה לֹא יִחַצּוּ יְמֵיהֶם, וְאֵנִי אֲבַטַּח בְּךָ.

וְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ וְיִי אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, כִּשֵּׁם שְׂעוֹרְתֵנוּ לְסִים סֵפֶר הַזֹּהַר. כִּד תַּעֲזוּרֵנוּ לְהַתְּחִיל סִפְרִים אֲחֵרִים וְלִסְיָמִים. לְלַמֵּד וּלְלַמֵּד מִתּוֹךְ הַרְחֵבָה. לְשַׁמֵּר וּלְעֲשׂוֹת וּלְקַיֵּם אֶת כָּל דְּבָרֵי תְלָמוּד תוֹרַתְךָ בְּאַהֲבָה. וְזִכּוֹת כָּל הַתְּנָאִים (וְהַנְּבִיאִים) וְתְלָמוּדֵי חֻקִּים הַנּוֹכְרִים בְּסֵפֶר תְּקוּנֵי הַזֹּהַר, יַעֲמֹד לִי וְלִזְרָעִי וְלִזְרָעִי וְלִזְרָעִי, שְׁלֵא תִמוּשׁ הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה מִפִּי וּמִפִּי זְרָעִי וְזָרַע זְרָעִי מִעַתָּה וְעַד עוֹלָם. וְיָקִים בְּנוֹ מִקְרָא שְׂכֵתוֹב, בְּהַתְּחִלְכֶּךָ תִּנְחָה אֶתְךָ בְּשִׁכְבְּךָ תִּשְׁמַר עֲלֶיךָ וְתִקְיָצוֹת הִיא תִּשְׁתַּחֲוֶה. כִּי בִי יִרְבוּ יְמֵיךָ וְיִוֹסִפוּ לְךָ שְׁנוֹת חַיִּים. אִתְּךָ יָמִים בְּיַמֵּינֶךָ, עוֹשֵׁר וְכַבּוֹד בְּשִׁמְאֻלָּה. וְיִי עוֹ לְעַמּוֹ יִתֵּן וְיִי יִבְרַךְ אֶת עַמּוֹ בְּשָׁלוֹם.

וְתִגְדַּל וְתִקְדָּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (א"ב) בַּעֲלָמָא דְהוּא עֲתִיד לְאַתְחַדְתָּא. וְלֹא חֵינָא מִתִּיָּא. וְלֹא סְקָא יִתְהוֹן לְחַיֵּי עַלְמָא, וְלִמְבַנֵּי קְרִיתָא דִירוּשָׁלַם. וְלִשְׁכַּלְלָא הַכְּלִיָּה בְּגוּה. וְלִמְעַקֵּר פּוֹלְחָנָא נוֹכְרָאָה מֵאַרְעָה. וְלִאֲתַבָּא פּוֹלְחָנָא דְשִׁמְיָא לְאַתְרֵיהּ. וְיִמְלִיךְ קוֹדֶשָׁא בְּרוּךְ הוּא בְּמַלְכוּתֵיהּ וְיִקְרִיָּה. וְיִצְמַח פּוֹרְקָנִיהּ וְיִקְרַב מְשִׁיחֵיהּ. (א"ב) בְּתַיְכוּן וּבְיוֹמִיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית יִשְׂרָאֵל בְּעִגְלָא וּבְזִמְן קְרִיב. וְאִמְרוּ אָמֵן: (א"ב) יְהֵא שְׂמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלָם וּלְעָלְמֵי עַלְמֵי עַלְמֵי אֶתְךָ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאֵר וְיִתְרוֹמֵם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדָּר וְיִתְעַלֵּה וְיִתְהַלָּל שְׂמֵהּ דְקֻדְשָׁא בְּרוּךְ הוּא. (א"ב) לְעֵילָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא וְשִׁירָתָא תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמָתָא דְאִמְרוּן בַּעֲלָמָא. וְאִמְרוּ אָמֵן: (א"ב) לְעֵילָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא. שִׁירָתָא. תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמָתָא. דְאִמְרוּן בַּעֲלָמָא וְאִמְרוּ אָמֵן. (א"ב) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן וְעַל תְּלַמְדֵיהוֹן וְעַל כָּל תְּלַמְדֵי תְלַמְדֵיהוֹן. דַּעֲסִקוּן בְּאוֹרֵיתָא קְדֻשָׁתָא. דִּי בְּאַתְרָא הַדָּרֵן וְדִי בְּכָל אֲתֵר וְאַתְרֵי. יְהֵא לְנָא וְלְכוּן וְלִהוֹן חֲנָא וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי. מִן קְדָם מֵאַרְיִי שְׂמֵיָא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן. (א"ב) יְהֵא שְׂלָמָא רַבָּא מִן שְׂמֵיָא. חַיִּים וְשָׁבַע וְיִשׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׁזְבָּא וְרַפּוּאָה וְנִאֲלָה וְסִלְיָהּ וְכַפְרָה וְרוּחַ וְחַצְלָה. לְנוּ וּלְכָל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן. (א"ב) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו. הוּא בְּרַחֲמָיו יַעֲשֶׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ. וְעַל כָּל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן. (א"ב)

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מוזרה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימוש מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. ובפרפת משה רבינו מהימנא בתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאְלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלֵינוּ. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמְּלָכִים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצֵל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקֵהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֵה אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוּת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מְעֻשִׂיָּהּ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְּלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֵיהָ. וַיִּלְוֵה אֱלִיָּה
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוּת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בן פלוני) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשון עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלונית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשון עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

קול דודי הנה זה בא מדלג על ההרים מקפיץ על הגבעות:
 דומה דודי לצבי או לעפר האילים הנה זה עומד אחר פתלנו
 משגיח מן החלונות מציץ מן החרכים:
 ענה דודי ואמר לי קומי לך רעייתי יפתי ולכי לך.

(בשיר השירים פ' ב. ה-י)

בואו ונצא לקבל פני משיח צדקינו ברחמים – "בספרא דא יפקון מון גלותא ברחמי" (זוה"ק)

**ספר הזוהר המחולק ל-960 קונטרסים 30 קונטרסים ב-32 קופסאות,
 וכן בכמה דקות יוכלו כל ישראל כאיש אחד בלב אחד
 לסיים את כל הזוה"ק אלפי פעמים.
 וכל אחד שלומד מצטרף עם הכלל ומסיים יחדיו,
 ונחשב לכל אחד ואחד כאילו סיים כל הזוה"ק.**

אמרו חז"ל לא ניתנה תורה אלא לאוכלי המון!!! (רש"י ד"ה ב' ל"א ד')
 ובוהר הקדוש (פרשת בשלח דף סב), כתוב מה מיוחד באוכלי המון?
 שכאשר אכלו את המן היה מתברך במעיים וקיבלו אור רוחני וראו מה שלמעלה וכו' להכמה עליונה.
 ועל זה נקראו דור דעה, והם היו בני האמונה ולהם ניתנה התורה להסתכל בה בפנימיותה ולדעת דרכיה.
רואים מהזוהר הקדוש שיעקר נתינת התורה ניתנה לאלו שלומדים את סודותיה.

ובאור החיים הקדוש פרשת ויחי (מט יא), כתב:
 שכחו של הגואל העצום מלך המשיח הוא שצריך שיתעסקו ישראל בינה של תורה,
 וביאור הדברים שילמדו את פנימיות התורה שזה יינה של תורה. (גם זין גימטריה "סוד").

**על כן אחי ורעי בואו ונחיש הגאולה
 בלמדנו זוהר הקדוש באחדות
 כל ל"ב ישראל, על ידי כמה אופנים:**

- א.** כל אחד יקח קופסה שיש בה 30 חלקים של הזוה"ק (המחולק לתתק"ס חלקים (960)), וילמד קונטרס אחד בכל יום כשבע דקות [במשך חודש ימים] עם עוד 31 שהם ביחד ל"ב [32] איש, מסיימים את כל הזוה"ק בחודש, וזה אפשר בקלות, ובכך יסיימו יחדיו את הזוה"ק בכל חודש.
- ב.** כל אחד יחלק לחבריו חוברת אחת בסך הכל לחלק ל-30 איש (שזה לא קשה), ובכך יוכלו זכויותיו לאלפים ולרבבות, (וכבר הובאו דברי הזוה"ק בפרשת תרומה (קנ"ח ע"ב), מגודל מעלת "מזכה הרבים"), **וכל ל"ב יהודים (32) שיעשו כן מסיימים את כל הזוה"ק.**
- ג.** לחלק לל"ב [32] בתי מדרש, ושם אחרי התפילה, [ג' פעמים ביום], ילמדו כשבע דקות [7] ציבור של 30 איש, **וכך יסיימו את כל הזוה"ק כמה פעמים ביום.**

בידינו הדבר להחיש את הגאולה
 ולזכות לקבל פני משיח צדקנו בקרוב ברחמים.

**מפעל הזוהר העולמי נחל לניש 24/8 בית שמש
 טל: 0548-436784**